

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI BA

Vương phu nhân thi kế bắt người

Mọi người nghe thanh âm quái lạ này đều lộ vẻ ngơ ngác khôn tả. Chính ra Mong mật chẳng có chi đáng sợ. Nhưng thanh âm chói tai này chưa từng nghe thấy bao giờ, nên ai cũng nghi ngờ không biết có phải là tiếng con ong không?

Mọi người nhón nhác không biết làm thế nào.

Tiếng vo ve mỗi lúc lại gần tưởng chừng như một bầy yêu ma quỷ quái kêu gào bay đến để cắn người.

Chung Linh nắm lấy cổ tay Mộc Uyển Thanh, Vương Ngọc Yến níu lấy Đoàn Dự, sáu trái tim đập thình thình.

Mọi người đều biết rằng có địch nhân đang rình trong bóng tối, nhưng trước khi địch nhân tấn công không ngờ họ lại cho ra những thanh âm khủng khiếp như vậy. Đột nhiên mọi người nghe cách một tiếng.

Một con vật nhỏ bé đã bắn vào vách ván trong gian nhà gỗ. Những tiếng lách cách còn tiếp tục vang lên không ngừng. Chẳng hiểu có bao nhiêu vật gì đang đập vào vách. Mộc Uyển Thanh và Chung Linh đồng thanh la lên:

- Ong mật! B a Thiên Thạch vội chạy ra đóng cửa sổ.

Bỗng lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ngựa thét lên rất thê thảm lẫn với tiếng vó ngựa khua tứ tung!

Chung Linh nói:

- Ong mật đốt ngựa!

Chu Đan Thần nói:

- Tại hạ ra cắt đứt dây cương để ngựa xông đi cho khỏi bị ong đốt!

Gã nói rồi xé vạt áo trường bào bịt lên đầu. Tay trái gã vừa kéo then cửa thì một luồng gió từ ngoài thổi vào.

Rồi hàng ngàn hàng vạn con ong mật xông vào trong nhà.

Chung Linh và Vương Ngọc Yến thét lên lạnh lạnh.

B a Thiên Thạch vội kéo Chu Đan Thần vào rồi đóng cửa lại.

Nhưng trong nhà đã đầy ong mật.

Đàn ong mật bay ừa vào nhà, rồi đi tìm mọi người để đốt.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đầu trên mặt và cánh tay mỗi người đều bị bảy tám hay mười con không chùng bầu lại đốt.

Chu Đan Thân mở quạt ra quạt loạn lên. Ba Thiên Thạch cũng xé vạt áo ra phát thật mạnh.

Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh, Vương Ngọc Yến và Chung Linh bốn người cũng nhện đầu để xua ong.

Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thân, Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh vận công lực đến tột độ để động thủ.

Trong nhà đàn ong chết dần mãi sau chỉ còn lại hai ba chục con.

Nhưng lạ thay! Lũ ong mật này tựa hồ như cào cào nhảy vào lửa. Chúng không sợ chết cứ nhảy xô vào để đốt người loạn lên.

Hồi lâu mọi người mới hạ hết bầy ong trong nhà.

Chung Linh và Vương Ngọc Yến đau đến chảy nước mắt, tai ù đi.

Tiếng vo ve bên ngoài vẫn còn rất dữ dội va đập vào vách nhà đồm độp như mưa rào, khiến mọi người kinh hãi thất sắc.

Mọi người hoảng hốt quên cả đau đớn, vội vàng xé áo dứt nút hết những khe hở trên vách.

Ba Thiên Thạch tuy là người biết nhiều hiểu rộng, nhưng đứng trước tình trạng ong mật đột kích này y chưa từng thấy qua mà cũng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Sáu người nhón nhác nhìn mặt nhau mà mặt người nào cũng chỗ thâm chỗ đỏ, sung ù lên, trông rất khủng khiếp.

Đoàn Dự nói:

- May là còn căn nhà gỗ này để dung thân. Nếu ở bên ngoài thì hàng ngàn hàng vạn con ong tha hồ mà đốt. Chúng mình chỉ còn cách chờ chết.

Mộc Uyển Thanh lại lên tiếng:

- Đàn ong mật này là do địch nhân dụ đến. Khi nào bọn chúng chịu thôi. Chẳng lẽ chúng ta không biết phá căn nhà này đi hay sao?

Chung Linh kinh hãi la lên:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ bảo chúng ta sẽ phá gian nhà gỗ này ư?

Mộc Uyển Thanh chưa kịp trả lời, bỗng nghe đánh sầm một tiếng!

Một tảng đá lớn được liệng lên nóc nhà, may mà chưa thủng.

Nhưng hai tảng đá sau liệng lên đã phá thủng nóc nhà rớt xuống, đèn lửa đều tắt phụt.

Đoàn Dự vội ôm Vương Ngọc Yến vào trong lòng để che đầu và mặt cho nàng.

Tiếng vo ve vẫn nổi lên đỉnh tai nhức óc.

Mọi người biết rằng đánh đập đàn ong cũng bằng vô ích vì nó kéo vào nhiều quá rồi, đành lấy áo trùm lên che mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc chân tay mọi người bị muôn ngàn mũi kim châm rồi cả sáu người cùng ngất đi không còn biết gì nữa.

Đoàn Dự tuy đã nuốt hai con Chu cấp, bách độc không xâm nhập vào cơ thể được. Nhưng đàn ong mật này do người nuôi, kim nó tuy không có chất độc mà đốt người nhức nhối khó chịu, nên sau khi chàng bị hàng trăm con ong đốt cũng mê đi.

Có điều nội lực chàng cực kỳ thâm hậu, nên hồi tỉnh lại trước tiên.

Chàng nhớ ngay đến Vương Ngọc Yến, nhưng đưa tay ra sờ thì không thấy nàng ở trong lòng mình nữa. Chàng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một màu tối om.

Tay chân đều bị trói chặt mà mắt cũng bị người lấy tấm vải đen bịt lại. Trong miệng bị nhét một hạt vải lớn nên thở hít rất khó khăn và dĩ nhiên không thể nói được. Những chỗ bị ong đốt hãy còn đau đớn vô cùng.

Chàng thấy họ để mình ngồi dưới đất, nhưng không biết đâu là đầu và ngất đi đã bao lâu? Chàng cũng chẳng hay.

Giữa lúc chàng đang hoang mang thì chợt nghe thanh âm một người đàn bà vang lên:

- Ta phí bao nhiêu tâm lực để tróc nã con chó già họ Đoàn nước Đại Lý mà sao người lại bắt con chó con này về làm chi?

Đoàn Dự nghe thanh âm rất quen tai, nhưng không nhớ được là ai?

Lại thấy thanh âm một bà già đáp lại:

- Tỳ tử nhất thiết theo lời dặn bảo của tiểu thư không dám sai lạc chút nào.

Tiếng người đàn bà kia lại vang lên:

- Hừ! Ta coi trong vụ này nhất định có điều gì khác lạ. Con chó già kia từ nước Tây Hạ đi xuống phía Nam qua đất Tây Xuyên đến đây. Vì sao hấn lại rẽ sang phía Đông? Chúng ta ở dọc đường đã an bày rượu thuốc để cho bọn chó con này uống ư?

Đoàn Dự hiểu ngay miệng người đàn bà nói con chó già đó là ám chỉ Đoàn Chính Thuần phụ thân chàng, mà con chó con tức là chàng vậy.

Tiếng người đàn bà và mục già nói với nhau tựa như cách một lần vách ván, dĩ nhiên là họ ở trong gian nhà bên cạnh.

Bông thấy tiếng mục già nhắc lại:

- Tỳ tử đã hành động theo đúng như lời tiểu thơ đã dặn bảo. Nghe đâu Đoàn vương gia rẽ về hướng Đông là vì có mối liên quan với những năm ả họ Tần, họ Nguyễn nào đó. Người đàn bà căm giận hỏi:

- Người... còn gọi hấn bằng Đoàn vương gia nữa ư?

Mục già đáp:

- Dạ! Trước kia... Tiểu thơ bảo tỳ tử kêu y bằng Đoàn công tử, nhưng hiện nay tuổi y đã cao...

Người đàn bà quát lên ngắt lời:

- Người không được nói nữa!

Mục già dạ một tiếng rồi im lặng.

Người đàn bà khẽ buông một tiếng thở dài, nhắc lại:

- Hiện giờ y... tuổi đã cao rồi!...

Đoàn Dự lẩm bẩm:

- Mình cứ tưởng là ai, té ra lại là một người bạn cũ của gia gia. Mục này tìm gia gia mình để trả hận chẳng qua là mục nổi cơn tam bành. Phải rồi! Mục nuôi đàn ong định để bắt gia gia cùng Tần di, Nguyễn di, thế mà bọn mình chịu khổ. Đã vậy thì dĩ nhiên không phải vì mình mà hạ độc thủ. Không hiểu mục a di này là ai? Nhưng nhất định mình đã được nghe thanh âm mục rồi.

Người đàn bà lại lên tiếng:

- Các khách điểm, sơn trang của ta treo những bức hoạ hoặc bút thiệp để thiếu chữ thiếu nét, người nói là con chó con này đều thêm vào đúng cả, ta không thể tin được. Tại sao những câu mà con chó già thuộc lòng đều được con chó con ghi nhớ hết? Thế thì kỳ thật!

Mục già lên tiếng đáp:

- Những câu thơ của cha viết ra mà con thuộc lòng thì có chi là lạ?

Người đàn bà tức giận nói:

- Con tiện tỳ kia làm gì sanh con thông minh thế được? Ta vẫn không tin.

Đoàn Dự nghe mục nhục mạ đến mấu thân mình, bất giác cả giận không đành lòng được nữa, toan lên tiếng chỉ trích. Nhưng chàng vừa máy môi đã vấp phải hạt vãi trong miệng nên nói không ra tiếng.

Bồng nghe mục già cất lời khuyên can:

- Tiểu thơ! Sự tình này đã lâu ngày lắm rồi! Tiểu thơ còn để dạ làm gì? Huống chi cách đối đãi với Đoàn công tử thế này thì thật là quá đáng! Công tử cũng là con trai y. Tiểu thơ... nên buông tha cho chàng thanh niên này đi thôi. Đàn "Tuý nhân phong" của mình đã đốt chàng đau đớn lắm rồi!

Người đàn bà thét lên:

- Người bảo tha thằng lỏi họ Đoàn ư? Hừ hừ! Ta còn muốn xẻo từng miếng thịt rồi mới buông tha.

Đoàn Dự bụng bảo dạ:

- Gia gia mình đắc tội với mục, chứ mình có làm gì nên tội mà mục lại căm hận cả mình. Giống ong mật kia tên là "Tuý nhân phong" không hiểu mục tìm được ở đâu về mà làm đau khổ bọn mình thế này? Mục là ai? Nhất định không phải là mấu thân Uyển Muội, cũng không phải là Chung phu nhân, Nguyễn di nương. Thanh âm mục còn trong trẻo hơn nhiều.

Bồng có tiếng một chàng trai vang lên:

- Cô mấu! Điệt nhi xin bái kiến!

Đoàn Dự giật mình kinh hãi. Chàng không còn nghi ngờ gì nữa, thanh âm chàng trai chính là Mộ Dung Phục. Người đàn bà mà gã kêu bằng cô mấu thì dĩ nhiên là Vương phu nhân ở Mạn đà sơn trang trong khu vực Cô Tô. Bà là mấu thân Vương Ngọc Yến và là nhạc mấu mình.

Đoàn Dự tưởng chừng như bị mùi mấy gáo nước lạnh dội vào người, trong lòng chàng bối rối vô cùng! Hình ảnh lúc chàng đến Mạn đà sơn trang lần trước lại hiển hiện ra trước mắt. Hoa trà ở đó còn có tên là Mạn đà hoa, nhưng thiên hạ đều cho Đại Lý là nơi sản xuất trà nổi tiếng nhất. Trà hoa ở Cô Tô chả lấy gì làm quý cho lắm. Mạn đà sơn trang cũng trồng rất nhiều trà, song trà quý rất ít, lại trồng không đúng phép, thành ra hoa nhỏ mà tồi tàn.

Chàng lại không hiểu tại sao bà ta đặt tên toà nhà của bà là Mạn đà sơn trang? Trong trang, ngoài sơn trà ra, không trồng một thứ hoa cỏ nào khác, là vì lẽ gì? Theo lệ luật Mạn đà sơn trang thì bất luận là chàng trai nào thiện tiện tới đó đều bị chặt chân.

Chàng còn nhớ đến câu Vương phu nhân nói:

- Hễ cứ người Đại Lý, nhất là người họ Đoàn mà gặp tay ta liền bị chôn sống. Cả lão Tần Nguyên Tôn, biệt hiệu là Nộ Giang Vương không hiểu tại sao bị Vương phu nhân bắt được. Lão không phải là người Đại Lý mà chỉ vì nhà lão cách nước Đại Lý không đầy bốn trăm dặm cũng bị chôn sống.

Đoàn Dự nhớ cả đến Vương phu nhân bắt được một chàng thiếu niên đem về trang, rồi bắt gã quay về giết vợ ở nhà đặng kết hôn cùng một vị cô nương họ Miêu. Chàng kia không thuận phu nhân muốn giết gã và buộc gã phải nhận lời. Ngày ấy, Đoàn Dự nghe Vương phu nhân dặn một tên tỳ nữ:

- Người đưa gã về thành Cô Tô phải chính mắt trông thấy gã giết vợ để thành thân cùng Miêu cô nương rồi mới trở về.

Gã công tử kia năn nỉ:

- Người vợ tại hạ không thù oán với phu nhân mà phu nhân lại cũng không quen biết Miêu cô nương. Sao phu nhân lại ức hiếp tại hạ phải giết vợ để lấy kẻ khác?

Vương phu nhân liền bảo:

- Người đã có vợ thì không nên đi lang chạ với kẻ khác. Nay người đã khéo dùng lời nói khéo lừa gạt Miêu thị thì phải lấy thị làm vợ mới xong.

Đoàn Dự nghĩ mình họ Đoàn nước Đại Lý may mà biết cách trông trà nên lần trước tới đây mới được Vương phu nhân tha chết, lại được mời lên diện Cẩm Vân thiết yến khoản đãi. Đến lúc chàng cùng phu nhân đàm luận về các thứ sơn trà, đã đề cập đến một thứ trà cánh trắng mà có một tia đỏ gọi là "Trảo phá mỹ nhân kiếng"

Chàng nói:

- Nếu cũng thứ trà cánh trắng mà có nhiều tia đỏ, thì không phải là "Trảo phá mỹ nhân kiếng" nữa, mà là y lan kiều. Hôm ấy chàng còn tán rộng ra rằng nếu là mỹ nhân thì phải dịu dàng hoà nhã. Trên mặt ngẫu nhiên bị cào thành một tia máu thì còn được chứ đây mặt chỗ nào cũng có tia máu, tỏ ra mỹ nhân đó đánh đấm với người ta nhiều lần, thì còn đáng kể gì nữa? Câu nói đó đã làm cho Vương phu nhân phải tức giận, lớn tiếng mắng:

- Người đã nghe ai thêu dệt ra những câu chuyện ma quỷ này rồi đến đây nhục mạ ta? Ai biểu người một người đàn bà thông hiểu võ công là mất vẻ mỹ miều khả ái? Dịu dàng hoà nhã thì làm gì? Thế rồi, chàng bị đuổi khỏi tiệc rượu, suýt nữa mất mạng.

Những sự việc đó đã chứng tỏ Vương phu nhân có những hành động lạ đời. Bây giờ chàng biết Vương phu nhân là người tình cũ của gia gia mình nên bà ưa hoa trà. Song đối với họ Đoàn nước Đại Lý thì bà căm hận thấu xương là vì bà bị phụ

thân bỏ lửng. Cả việc phu nhân bắt chàng trai phải giết vợ, để kết hôn với người tử tình cũng là biểu lộ mối ân tình trong thâm tâm bà, mong cho gia gia mình giết chính thất để lấy bà ta làm vợ.

Tuy Đoàn Dự đã giải thích được mối hoài nghi, nhưng trong lòng chàng vẫn cảm thấy nặng trĩu tựa như đeo phiến đá ngàn cân. Chàng không hiểu duyên cớ vì đâu hay nói cho đúng hơn, là chàng không tiện nói ra.

Chàng nghĩ tới phụ thân mình cùng mẫu thân Vương Ngọc Yến ngày xưa, đã có mối tử tình, thì trong thâm tâm chàng nổi lên một mối lo âu khủng khiếp khôn tả, nên chàng không dám nghĩ tới những chuyện ngoắt ngoài có thể đem khổ não đến cho chàng.

Bỗng nghe Vương phu nhân nói:

- Hiền điệt đây ư? Hay lắm! Hiền điệt mưu cuộc khôi phục nước Đại Yên làm hoàng đế, vậy đã sắp lên ngôi ngũ cửu chưa?

Câu nói của phu nhân đầy vẻ mỉa mai.

Mộ Dung Phục vẫn trả lời một cách nghiêm trang:

- Đó là di chí của tổ tiên. Nhưng điệt nhi bất tài, bao nhiêu năm bôn tẩu giang hồ mà vẫn chẳng làm nên công cán gì. Bây giờ điệt nhi đến đây chính là để yêu cầu cô mẫu chủ trương đại cuộc cho. Lúc gia gia điệt nhi dặn dò, cô mẫu đứng bên cũng nghe thấy rõ.

Vương phu nhân đáp:

- Giỏi lắm! Hiền điệt mượn tiếng gia gia để cưỡng bách ta chăng? Nữ nhân ngoại tộc, khác nào nước lũ ra sông. Giấc mộng làm hoàng đế của nhà Mộ Dung đối với ta còn có liên quan gì nữa? Ta đã không cho hiền điệt đến Mạn đà sơn trang, lại không cho Ngọc Yến cùng người hội diện, là vì ta sợ còn dính líu đến nhà Mộ Dung. Còn Ngọc Yến, hiền điệt đã đưa y đi đâu?

Đoàn Dự nghe phu nhân hỏi đến Ngọc Yến, chàng nhớ lại ngay lúc bị ong đốt chàng ảm nằng ở trong lòng mà không biết bây giờ nằng đi đâu rồi? Chàng nghe giọng nói của phu nhân thì dường như bà không biết thật.

Bỗng nghe Mộ Dung Phục đáp:

- Bើu muội đi đâu điệt nhi biết thế nào được? Y quán quít với Đoàn công tử nước Đại Lý, không chừng hai bên đã thiên địa, kết nghĩa phu thê rồi.

Vương phu nhân run lên hỏi:

- Người... nói gì mà thú thế?

Tiếp theo bà đập bàn đánh bình một tiếng, tức giận quát:

- Sao người không trông nom cho y? Y là đứa con gái nhỏ tuổi mà người để y chạy loạn trên chốn giang hồ. Thế ra người không nghĩ đến tình biểu huynh, biểu muội nữa ư?

Mộ Dung Phục cũng tức mình sáng giọng:

- Sao cô mẫn lại nổi giận một cách vô lý thế được? Cô mẫn sợ điệt nhi lấy biểu muội làm vợ và sợ nàng thành ra dâu con nhà Mộ Dung rồi cùng điệt nhi theo đuổi giấc mộng làm hoàng đế. Bây giờ biểu muội có lấy Đoàn công tử nước Đại Lý, sau này dĩ nhiên sẽ thành hoàng hậu nước đó. Há chẳng phải là một việc hay lắm ru?

Vương phu nhân lại đập bàn mạnh hơn quát lớn:

- Đừng nói nhăng! Cái gì mà là một việc hay? Ta nhất định không ưng.

Đoàn Dự nghe phu nhân nói vậy, thì trong lòng ngay ngáy.

Chàng lẩm bẩm trong miệng:

- Trời ơi! Khổ rồi! Khổ rồi! Mình cùng Vương Ngọc Yến làm sao mà gặp nhiều nỗi gian nan đến thế? Mẫn thân nàng không chịu thì biết làm thế nào?

Bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng người nói:

- Không phải đâu là không phải đâu! Vương cô nương cùng Đoàn công tử là một lứa đôi, khuôn thiên lứa lọc đã định như vậy. Phu nhân mà không ưng thuận, không được đâu.

Vương phu nhân tức mình quát hỏi:

-B ao B ất Đông! Ai cho người xen vào nói chuyện với ta chẳng còn ra thể thống gì nữa. Nếu người không nghe lời ta, thì ta kêu người lại giết con gái người đó.

B ao B ất Đông không biết sợ trời đất là gì. Nhưng thấy Vương phu nhân nổi giận quát mắng, gã lập tức câm miệng không dám nói gì nữa.

Đoàn Dự lẩm bẩm:

- B ao tam ca! B ao tam thúc! ước gì tam thúc cùng phu nhân cứ cãi lẽ đi. Phu nhân nói rất vô lý, chỉ có tam ca là bậc anh hùng hảo hán mới dám tranh luận với phu nhân.

Ngờ đâu, bên ngoài cửa sổ vẫn im lặng như tờ. Không phải B ao B ất Đông sợ Vương phu nhân sai người giết con gái mình, mà vì mấy đời nhà gã tùy tùng họ Mộ Dung, nên gã vẫn giữ lòng trung thành. Dù sao, Vương phu nhân cũng là một trong những vị chủ nhân của gã, nên gã không dám nổi nóng để lỗi đạo với người trên.

Vương phu nhân thấy B ao B át Đồng không dám cãi lại cũng hơi nguôi giận, bà hỏi Mộ Dung Phục:

- Hiền điệt! Người muốn kiếm ta để yêu cầu điều chi?

Mộ Dung Phục cười đáp:

- Thưa cô mẫu! Điệt nhi là chỗ thân tình cốt nhục đến vấn an cô không được hay sao? Cứ gì đã đến là phải mưu cầu điều nọ, điều kia?

Vương phu nhân cười khanh khách nói:

- Người cũng có lương tâm đấy! Còn có lòng nhớ đến cô mẫu là hay. Nhưng giả tử người nghĩ đến cô mẫu từ trước thì đâu đến nỗi xảy ra những việc thê thảm như ngày nay?

- Cô mẫu có điều chi chẳng được vui lòng? Xin cứ cho điệt nhi hay. Điệt nhi sẽ làm cho cô mẫu được như ý.

Vương phu nhân nói:

- Chà chà! Mấy năm nay ta không gặp. Người đã học đâu được những lời sáo ngữ đó?

Mộ Dung Phục nói:

- Sao cô mẫu lại bảo là sáo ngữ? Tâm sự người ngoài thì điệt nhi quả khó mà đoán trúng. Nhưng cô mẫu là tình cốt nhục trong nhà, tâm sự cô mẫu thế nào điệt nhi dù không đoán được cả mười, sóng cũng được đến tám chín.

Vương phu nhân hỏi:

- Vậy thì người đoán thử coi? Nếu nói hươu nói vượn, thì ta sẽ tát cho đó.

Mộ Dung Phục cất tiếng ngâm: Quân xanh vóc ngọc tuồng quen mặt Tháng chín hoa trà bóng rợp sân.

Vương phu nhân giật mình kinh hãi, run lên hỏi:

- Người... sao người lại biết? Người đã vào căn nhà gỗ giữa biển cỏ rồi ư?

Mộ Dung Phục đáp:

- Cô mẫu bất tất hỏi điệt nhi vì sao mà biết? Tưởng cô mẫu nên nói thực tình có muốn gặp người đó không?

Vương phu nhân ngập ngừng:

- Gặp... người nào? Tiếng nói bà ta yếu ớt, tỏ ra ý khẩn cầu. Thanh điệu không còn nghiêm khắc như trước nữa.

Mộ Dung Phục nói:

- Theo chỗ điệt nhi đoán thì cô mẫu tưởng đến con người đẹp như: Dòng sông nước gợn hoa trà trắng. Non hạ mây trôi trái vải hồng.

Vương phu nhân run lên hỏi:

- Làm thế nào mà gặp được y?

Hết Hồi 143